

اول - رمی جمره عقبه

اول - رمی جمره عقبه

یعنی ریگ انداختن به جمره، که نام محلی است در منی .

[۹۹۶] م - شرط است در سنگی که می خواهد بیندازد به آن، «حصی» یعنی ریگ گفته شود، پس اگر آن قدر ریز باشد که ریگ به آن گفته نشود مثل «شن» کافی نیست و اگر خیلی بزرگ باشد نیز کافی نیست، چنانچه به غیر ریگ مثل کلوخ و خزف و اقسام جواهرات نیز جایز نیست و اما اقسام سنگ‌ها حتی سنگ مرمر مانع ندارد.

[۹۹۷] م - شرط است که سنگ‌ها از حرم باشد و سنگ خارج حرم کافی نیست و در حرم از هر موضعی که مباح باشد می تواند بردارد مگر مسجدالحرام و مسجد خیف بلکه سایر مساجد بنا بر احوط و مستحب است از مشعر بردارد.

[۹۹۸] م - شرط است که سنگ‌ها بکر باشند ؛ یعنی آنها را خودش یا کس دیگری به وجه صحیح نینداخته باشد، اگر چه در سال های قبل.

[۹۹۹] م - شرط است که مباح باشد، پس با سنگ غصبی یا آنچه که دیگری برای خودش حیازت کرده کافی نیست.

[۱۰۰۰] م - وقت انداختن سنگ از طلوع آفتاب روز عید است تا غروب آن و اگر فراموش کرد، تا روز سیزدهم می تواند به جا آورد و اگر تا آن وقت متذکر نشد احتیاطاً ۴۱۱ در سال دیگر خودش یا نایبش بیندازد.

[۱۰۰۱] م - واجب است در انداختن سنگ‌ها چند امر:

اول - نیت، با قصد خالص، بدون ریا و نمایش دادن عمل به غیر، که موجب بطلان می شود.

دوم - آن که آنها را بیندازد، پس اگر برود نزدیک و با دست بگذارد به جمره، کافی نیست.

سوم - آن که به انداختن، به جمره برسد. پس اگر سنگ را انداخت و سنگ دیگران به آن خورد و به واسطه آن یا کمک آن به جمره رسید کافی نیست، لکن اگر سنگ به جایی بخورد و کمانه کند و به جمره برسد کافی است ظاهر ۴۱۲.۱
چهارم - عدد سنگ ریزه ها باید هفت باشد.

پنجم - باید به تدریج یکی یکی عقب هم بیندازد و در این صورت، اگر با هم به جمره بخورد مانع ندارد ولی اگر همه را یا چند عدد را با هم بیندازد کافی نیست اگر چه با هم به جمره نرسد و دنبال هم برسد.

[۱۰۰۲] م - اگر شك کند که سنگ را دیگری استعمال کرده یا نه جایز است به آن بیندازد.

[۱۰۰۳] م - اگر سنگی را که در حرم است احتمال بدهد از خارج آورده اند، اعتنا نکند.

- [۱۰۰۴] م - اگر شك کند به سنگی که می خواهد بیندازد «حصی» ؛ یعنی ریگ گفته می شود، باید به آن اکتفا نکند.
- [۱۰۰۵] م - اگر شك کند در عدد انداختن، در وقتی که مشغول عمل است، باید چندان بیندازد تا علم به عدد پیدا کند و همچنین اگر شك کند که سنگی که انداخت خورد به جمره یا نه، باید بیندازد تا علم به رسیدن پیدا کند.
- [۱۰۰۶] م - اگر سنگی را که انداخت به جمره نرسید، باید دو مرتبه بیندازد، اگر چه در وقت رمی گمانش آن بود که رسیده است. پس اگر پهلوی جمره چیزهای دیگری نصب شده و اشتباهاً به آنها رمی کرده، کافی نیست و باید اعاده کند، اگر چه در سال دیگر به وسیله نایبش.
- [۱۰۰۷] م - اگر چند سنگ را با هم بیندازد مانع ندارد لکن یکی حساب می شود ؛ چه یکی از آنها به محل بخورد یا همه.
- [۱۰۰۸] م - جایز است سواره و پیاده سنگ بیندازد.
- [۱۰۰۹] م - باید سنگ را با دست بیندازد، اگر با پا یا دهان بیندازد کافی نیست، ولی بعید نیست با «فلاخن» کافی باشد.
- [۱۰۱۰] م - اگر بعد از آن که سنگ را انداخت و از محل منصرف شد، شك کند در عدد سنگ‌ها، اگر شك در نقیصه کند، احتیاط آن است که برگردد و نقیصه را تمام کند و در شك در زیاده اعتنا نکند.
- [۱۰۱۱] م - اگر بعد از ذبح یا سر تراشیدن شك کند در انداختن سنگ یا در عدد آن، اعتنانکند.
- [۱۰۱۲] م - اگر بعد از فارغ شدن شك کند در اینکه درست انداخته یا نه، بنابر صحت بگذارد، بلی اگر در رسیدن سنگ آخری به محل شك کند باید اعاده کند، ولی اگر رسیدن را دانست و احتمال داد که با پا انداخته باشد یا سنگ مستعمل انداخته باشد، اعتنا نکند.
- [۱۰۱۳] م - ظن به رسیدن سنگ و عدد آن اعتبار ندارد.
- [۱۰۱۴] م - در انداختن سنگ‌ها شرط نیست طهارت از حدث یا خبث و در خود سنگ‌ها نیز طهارت شرط نیست.
- [۱۰۱۵] م - از بچه ها و مریض‌ها و کسانی که نمی توانند به واسطه عذری - مثل اغما - خودشان رمی کنند، کسی دیگر نیابت کند. ۴۱۳
- [۱۰۱۶] م - مستحب است بلکه موافق احتیاط است که اگر بشود مریض را حمل کنند و ببرند نزد جمره و در حضور او سنگ بیندازند.
- [۱۰۱۷] م - اگر مریض خوب شد و بیهوش به هوش آمد، بعد از آن که نایب سنگ‌ها را انداخت، لازم نیست خودش اعاده کند و اگر در بین سنگ انداختن خوب شد یا به هوش آمد، باید خودش از سر، سنگ بیندازد و کفایت کردن به مقداری که نایب عمل کرده مشکل است. ۴۱۴

[۱۰۱۸] م - کسانی که عذر دارند از اینکه روز رَمی کنند، می توانند شب عمل کنند هر وقت شب که باشد. ۴۱۵.
۴۱۱. اگر از مکه بیرون نرفته احتیاط واجب آن است که به منی رفته رَمی نماید و در سال دیگر نیز خودش یا نایبش
قضا کند و اگر از مکه خارج شده احتیاط واجب آن است که در سال بعد خود یا نایبش رَمی کند. (مناسک حج،
م ۴۴۷)

۴۱۲. چهارم آن که ریگ‌ها به جمره برخورد کند، بنا بر این اگر برخورد نکند یا گمان کند که اصابت کرده، کافی نیست
و باید ریگ دیگری را به جای آن بزند، و رسیدن ریگ‌ها به دایره‌ی پیرامون جمره، بدون برخورد با آن، کافی نیست. (مناسک حج، م ۳۹۴)

۴۱۳. کسانی که از انجام رَمی حتی در شب معذورند (مانند بیماران) می توانند نایب بگیرند. (مناسک حج، م
۴۴۳)

۴۱۴. کسی که از انجام رَمی معذور است، اگر نایب بگیرد و نایب او رَمی را انجام دهد و سپس پیش از گذشتن وقت
رمی، عذرش برطرف شود، اگر در زمان گرفتن نایب نسبت به برطرف شدن عذرش امید نداشته و نایب به جای او رَمی
کرده، همان رَمی کفایت می‌کند و نیازی نیست که خودش آن را تکرار کند، اما اگر نسبت به برطرف شدن عذر ناامید
نبوده، هرچند گرفتن نایب در هنگام پدید آمدن عذر جایز بوده است، ولی باید پس از برطرف شدن عذر، خودش رَمی
را تکرار کند. (مناسک حج، م ۴۴۴)

۴۱۵. غیر از زنان که رمی شب عید وظیفه‌ی اختیاری آنان است، کسانی که از انجام رمی در روز عید معذورند،
می‌توانند در شب عید یا شب پس از آن رمی کنند، همچنین کسانی که از انجام رمی در روز یازدهم یا دوازدهم
ذی‌حجه معذورند، می‌توانند شب قبل یا شب بعد از آن رمی کنند. (مناسک حج، م ۳۹۹)